

List izhaja
dvakrat na mesec.

Posamezna št. 75p

Naročnina
mesečno 150 D.Rokopisi se ne
vračajo.Ne frankirana pisma
se ne sprejemajo.

VOJNI INVALID

Državna licejska knjižnica
LjubljanaPoštšina plačana
v gotovini.Uredništvo in
upravištvo v
Št. Peterski
vojašnici.

Glasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine SHS.

Pred kongresom.

Stojimo tik pred letošnjim kongresom Udruženja vojnih invalidov kraljevine SHS, ki se bo vršil v dnevih od 13. do 17. junija 1923 v Ljubljani. Prišli bodo delegati iz cele države, ki bodo kot zastopniki svojih odborov in včlanjenih vojnih žrtev dali direktive našemu enotnemu delu.

Udruženje, edini pravni zastopnik vojnih žrtev ni samo mrtva skupina članov, temveč je važen činitelj, ki lahko odločuje o vsemu pravu vojnih žrtev.

Dovolj ima moči v sebi, da s svojimi potezami in delovanjem dovede skupno stanovsko vprašanje vojnih žrtev k povoljni rešitvi.

Tega se je treba zavedati delegatom in tudi vsemu članstvu, da stopimo enkrat skupaj k takemu delu, ki bo sigurno rodilo uspeh.

In to naj bo letošnji ljubljanski kongres.

Kongres smotrenega, vztrajnega in uspešnega dela, manifestacija za naše vprašanje, za naše tlačeno pravo, ki se nam mora v najkrajšem času dati. Vsakemu mora biti jasno, da padamo, da propadamo.

Naš položaj se ne zboljšuje temveč vedno slabša.

Zakona nimamo, brezpravni smo in z nami se dela po prosti volji.

Iz tega se pojavljajo same komisije, ki ne ozirajo se na utemeljitve odrekajo vsako zaščito. Tako manjkajo sredstva in kritja, zastajajo pokojnine in drugi prejemki. Ne vpoštevajo se nobena prava tako, da stojimo že tik pred likvidacijo celega vprašanja vojnih žrtev.

V tem smislu naprej bomo v kratkem popolnoma zapuščeni in pripuščeni samim sebi.

Poglejmo le posamezne pravice kako ena za drugo izginjajo, minejo in jih več ni?

Stopimo v državni urad in prosimo za to ali ono stvar.

Povsod običajen izgovor, da ni tega, ne onega.

Ali naj potem govorimo še o kaki zaščiti? Imamo le še same prazne tolažbe.

Cilj teh tolažb je bodoči stalni zakon. — A zakon ne izide. Zakaj ne izide? Zato, ker ni dobre volje, ker so namenili z nami drugačni, kakor pa bi jih reguliral stalni zakon.

Čakamo nanj že leta, vse naše zahteve, vse naše besede in delovanje, vse se vrti okoli zakona — simbola rešitve, — a njega ni.

Pride nova vlada, program ima, navadno je v njem med prvimi točkami naš zakon, toda vedno gre preko njega.

Tako smo prišli že v šesto leto obstoja naše države, ki še ni dala svoje zaščite vojnim žrtvam onim, ki so se za njo žrtvovali.

Zato je poklicano udruženje k velikemu delu. In to naj bo namen kongresa.

Skupaj bomo prišli, a ne zato, da se razgovarjamo o tem, kar je minulo, kar naj bo z zaničevanjem pozabljeno.

Mi moramo narediti izhod iz današnjega mizernega položaja. Na kongresu naj se pojavijo resni delavci, oratarji puste in prazne ledine, ki se mora razorati.

Naj se udeleži udruženje pri važnem delu, za katero je poklicano.

Pri današnjem položaju ne moremo ostati več, treba je, da se oprimo točke za točko našega nerešenega in zapuščenega vprašanja in obrnemo celo situacijo navzgor.

Podlago, ki si jo je treba za to vstvariti, naj najde kongres.

V svesti smo si, da se bodo udeležili kongresa naši najboljši bojevniki, poznavatelji razmer položaja in duše današnjih vojnih žrtev.

Zato smo željni rezultatov in sicer pozitivnih smernic.

Vse vojne žrtve bomo v duhu in ako treba po svojih močeh spremljale delo svojih voditeljev, branilcev.

Še par dni nas loči od časa, ko bomo stopili h kongresu.

Zato se pripravljajmo, razbistrimo svoje duhove, da strnemo tam svoje pametne koristne predloge, ki naj dajo pozitivnih smernic, na katerih bomo zidali svojo stavbo.

Veliko oči vojnih žrtev bo uprtih v centrum, ki bo postala one dni za časa kongresa za nas, da bi iz nje prišli zares povoljni uspehi.

Zato še enkrat povdarjamo: Kongres naj bo kongres dela, uspehov in velika manifestacija za zboljšanje vprašanja jugoslovenskih vojnih žrtev.

Živeli naši delegati, delavci za naše pravo.

bomo še kljub temu ozirali na to, da dajemo brezobrestna posojila.

Tov. Mušet se pritožuje proti zahtevi zemljeknjižnih izpiskov, ker je treba za nje plačati visoko takso. Zato se sklone naprositi višje dež. sodišče, da se izpiski iz zemlj. knjig za invalidsko uporabo izdajajo kot v uradne svrhe brezplačno.

Tov. Krušič razjasni položaj radi našega prava in izjav za različne koncesije v smislu čl. 18 zač. inv. zak. Prečita tozadavne dopise in rešitve. Krati se nam pravo, ki je vtemeljeno po zakonu. Odbor ne sme več izjavljati sam in zahtevati primerne odškodnine. Vse to se vrši na invalidskem odseku, po rešenju ministrstva trgovine. Strankam se prepušča poljubna dajatev. Pogodbenim potom se to več ne vrši. Prečita se čl. 18 inv. zak., ki se ga ne more drugače tolmačiti, kakor, da je z njim podan namen, izkoristiti nekatere koncesije v prid vojnim žrtvam. To je izrecno pripuščeno udruženju. Kongresu je treba predlagati, da to vprašanje razčisti in štiti koristi udruženja, ter poskrbi, da bo bodoči zakon obsegal jednake in še natančnejše pogoje glede koncesij.

Tov. Štravs predlaga, da bi se koncesije prenesle na pristojne podružnice. To pa je nemogoče, ker mora biti vprašanje centralizirano, radi invalidskega odseka, radi skupnih dohodkov, da so ji deležne vse podružnice, ker je denar namenjen za gospodarska podjetja in ker podružnice niso vse zmožne voditi predpisanih računov o tem.

Tov. Štravs povdarja, da je mislil samo podporo iz dohodkov.

Nato poroča tov. Krušič o informacijah iz Beograda. Predvsem je na dnevnem redu obramba proti redukcijam. Specijalne komisije niso bile v smislu invalidskega zakona, ki predvideva drugačne pregledne komisije. Tudi njihov sestav ni bil po zakonu. To se je zgodilo na podlagi posebnih predpisov, ki nimajo nobene podlage. Istotako ni na mestu nikako specijelno invalidsko sodišče. Minister soc. politike je že obljubil, da bo v novem finančnem zakonu neki člen 35 spremenil vse to in popravil. Finančni zakon je izšel, pa omenjeni člen ne spreminja in ne zboljša nič. Krivic pa zelo veliko. Proti njim pa se ne dovoli nobenih pritožb. Vse pritožbe se zavrača. Invalidsko sodišče bo vse odločbe specijalnih komisij odobrilo. Drugače sploh ne more, ker nima nobenih drugih razlogov in pojasnil. Intervenerali smo sedaj v Beogradu pri spec. sudu radi stvari. Toda zavrača vsako debato. Zadeva je v nevarnosti. Poprijeti se je more z vso energijo kongres. Ne smemo pustiti propadati tovarišev po nedolžnem. Odloki hodijo. Vsi so brez navedbe vzrokov. Vsak odlok mora imeti vzrok, zakaj se kdo reducira. Kongres mora prinesiti v tem eminentno važnem vprašanju rešitev za povoljne uspehe.

Drugo pereče vprašanje je pokojninsko. Deželno sodišče pravi, da nima nikakih navodil od ministrstva. Pri referentu v ministrstvu smo pa zvedeli, da ima sodišče za rešiti veliko aktov, ki so došli pred 1. januarjem tega leta. Kje so dotični akti? Sodišče stoji na stališču, da se akti razdele na dve oblasti, to je ljubljansko in mariborsko, nato pa najprej na okrožna sodišča. Zato jih sklada po kupih na oblasti. V ministrstvu pa so nam rekli, da pokojninskih ni treba deliti na oblasti in okrožja, navodil sodišču pa ne dajo. Tamkaj tudi pravijo, da se invalidski odsek ne bo delil.

Fakt je, da čakajo cele skladovnice pokojninskih aktov nerešenih, ni pa navodil in tudi uradnikov ne, da bi jih rešili. Kje so toraj krivde in kaj naj vojne žrtve storimo? (Veliko ogorčenje med delegati.) Zadeva mora tudi priti na kongres, ki mora najti taktiko, s katero bo udruženje dovedlo pereče pokojninsko vprašanje v red.

Poročilo iz ankete.

V svrhu rešitve nekaterih važnih vprašanj pred invalidskim kongresom, ki se ima vršiti sredi junija v Ljubljani, je izvršni odbor sklical delegatsko anketo, katera se je vršila v nedeljo, dne 18. maja t. l. v salonu restavracije pri »Levu« na Gosposvetski cesti.

Navzoči so bili delegati skoro iz vseh podružnic.

Ob 8. uri zjutraj je otvoril predsednik izvršnega odbora tov. Štefe anketo s pozdravom in naznanitvijo sledečega dnevnega reda:

1. Poročilo o delovanju izvršnega odbora.
2. Poročilo iz plenarne seje v Beogradu.
3. Slučajnosti.

Za overovatelje zapisnika so se določili: tov. Rus, Čreslovnik in Jenko.

Preide se na dnevni red in tajnik tov. Krušič razjasni naprvo nekatere došle vloge glede katerih je treba skupne odločitve. In sicer je treba dobiti mnenje, kako hočemo ukreniti s podružnico v Kranjski gori, ki se je vsled premalega števila članstva opustila. Izvršni odbor je odločil, da naj se priklopi najbližji podružnici, to je v Mojstrani.

Članstvo iz Kranjske gore pa želi prikloniti k Jesenicam. Nekatere pripadke iz Kranjske gore je že kasirala podružnica v Mojstrani posebno procenite trafike. Zato je vprašanje, kako bi se izvršila priključitev.

Anketa sklone, da je v vprašanju priklonitve edino merodajen sklep večine članstva bivše podružnice v Kranjski gori, ki se je odločilo za Jesenice.

Tov. Krušič kritizira, ker pošilja članstvo udruženju kolekovane vloge kljub temu, da se je že večkrat objavilo natančno pojasnilo, kakšne naj bodo. Podružnice pa pošljejo vsako vlogo v posebni kuverti in ne znajo štediti poštne. Nekatere pa ne plačajo poštne, zato se predpisuje izvršnemu odboru kazen. Povdarja, da to gre v nekaterih krajih, v Sloveniji pa se strogo pazi na poštino.

Tov. Komelj predlaga naj se še enkrat natančno objavi v listu, glede kolekovanja in kaj je prosto kolekovine.

Na vprašanje delegata iz Ptujja pojasni tovariš Krušič kako je z brezplačnim izdajanjem uradnih zdravniških spričeval. Zdravstveni odsek je določil takso 10 Din, ki jo plača oziroma povrne invalidski odsek. Več se ne sme zahtevati.

Tov. Krušič opozarja na predpise glede izdajanja posojil. Imamo pravilnik o finančnem poslovanju udruženja, katerega se je treba strogo držati. Prošnje naj se pa omeje, ker je v proračunu za to samo 50.000 Din. Tudi pravilnik ne predvideva brezobrestnih posojil temveč z manjšimi obrestmi. Ako bo monžost dana se

Na plenarni seji sta se razdelila tudi dva obroka monopolskega fonda v znesku 2.338.000 Din. Ker smo natanko izkazali njegovo uporabo, smo dosegli to pot precej več in sicer 240.000 Din. To bomo morali uporabljati natančno po čl. 12 pravilnika o denarnem poslovanju udruženja.

Za zakon nismo mogli nič pozitivnega skleniti, ker že zopet nimamo vlade. Načrt, ki ga ima ministrstvo je slabši ne boljši od sedanjega zakona, le glede pokojnin bi smeli pričakovati malo zboljšanja.

Zakon je popolnoma odvisen od bodoče vlade in pa naše taktike, ki jo moramo primerljivo uravnati. To bo važna naloga kongresa.

Tov. Štefe pripominja, da še ni urejeno vprašanje reduciranih invalidov — državnih uslužbencev. Nujno je treba, da najdemo način za pomoč tem nesrečnejšem. Zato pozove članstvo na sodelovanje v tem smislu, da bo kongres tudi v tem pogledu zmožen najti pomoči.

Kar pa se tiče načrta bodočega invalidskega zakona moramo skupno s celim kongresom stati na stališču dr. Žerjavovega načrta. V tem pogledu moramo voditi solidarno borbo. (Pričevanje.)

Tov. Štefe predlaga anketi v rešenje, da naj stroške delegatov iz našega izvršnega teritorija nosi po polovici izvršni odbor po polovici pa podružnice.

Tov. Štravs predlaga, da nosi vse izvršni odbor.

Tov. Lavrenčič predlaga, naj podružnice votirajo za delegate primerne svote.

Tov. Komel odklanja, ker podružnice nimajo sredstev.

Tov. Štravs: Ker ima izvršni odbor centralizirane dohodke naj nosi stroške 10 delegatov. Ako še druge podružnice pošljejo delegate, ki niso za to določeni, plačajo stroške same.

Tov. Rus pristavlja naj bi se tudi tem lahko dalo nekaj v obliki podpore.

Predlog tov. Štravs in Rusa sprejet.

Preide se na blagajniško poročilo, pri katerem razjasni tov. Sernec v končnih številkah premoženjsko stanje. Tov. Benedik poda izjavo nadzornega odbora, ki prevzame popolno jamstvo, da so vse denarne manipulacije pravilne.

Tov. Sterle govori o posojilih in pripominja, da so ista odvisna predvsem od dohodkov koncesij. Ž njimi minejo tudi posojila v pretežni večini. Pripominja, da se bodo morala po pravilniku dajati odslej posojila z obrestmi.

Tov. Žabkar kritikuje nekatere nesoglasne postavke v finančnem pravilniku udruženja na katere ne bi smeli pritrditi. Posebno obresti bi ne smelo biti. Nadalje ni pravilno kolektiviranje računov in potrjenje knjig. Vpraša zakaj je moral ta pravilnik potrditi minister?

Tov. Štefe pojasni, da je bil glede obresti sklep večine, knjige, da se običajno kolekujejo

radi veljavnosti pred sodiščem, pravilnik pa je zato potrdil minister, ker obsega razdeljevanje državnih subvencij.

Tov. Štefe kritizira, ker podružnice še sedaj niso poslale proračunov, seznamov inventarja in denarja za prejete znake. Sklep je, da se mora vse to izvršiti v 1 mesecu.

Tov. Rus predlaga, da se nedeljujoče podružnice kaznujejo z odvzemom podpore, tov. Krušič pa, da se jih sploh likvidira.

Tov. Štefe prečita predlog, kako naj se razdele delnice invalidske zadruge v Beogradu, kolikor jih je podpisal izvršni odbor: Izmed 370 delnic naj pripada posameznim večjim podružnicam sledeče število delnic:

Bled	12	Maribor	17
Beltinci	9	Murska Sobota	15
Brežice	6	Novo mesto	9
Celje	15	Ptuj	12
Dolenja Lendava	15	Ribnica	9
Dolenji Logatec	9	Radovljica	12
Gorje pri Bledu	9	Slovenska Bistrica	6
Guštanj	6	Škofja Loka	9
Gornja Radgona	9	Šoštanj	9
Jesenice	12	Šmarje p. Jelšah	9
Kostanjevica	6	Slovenjgradec	6
Krško	12	Trbovlje	9
Kočevje	12	Trzin	9
Ljubljana	17	Trebnje	9
Ljutomer	6	Vrhnika	9
Mojstrana	3	Velike Lašče	9
Mokronog	6	Zagorje ob S.	9
Metlika	9	Izvršni odbor	30

Razdelitev se soglasno sprejme. Na ugovor zakaj se ni vpoštevalo tudi manjših podružnic pojasni tov. Štefe, da ne pride potem do pravega rezultata glede delničarskih glasov. Tov. Osana omenja, da so razposlane že vse one nove članske knjižice, za katere so bile popisnice poslane do 1. februarja 1924; ostale bodo pa po kongresu.

Nato se vname debata glede ustanovitve zadruge.

Tov. Štefe omenja potrebo adaptacije barak in eventuelno nakupa novega sveta za katerega je ponudba. Tov. Rus predlaga stopiti v stik z uradom za pospeševanje obrti in pojasnjuje, kako si on zamisli najsigurnejši uspeh. Sklene se, naj izvršni odbor na prihodnji anketi predloži natančen proračun za zadruge.

Tov. Jenko zahteva, da se izvršni odbor zavzame za izposlovanje vozne ugodnosti za vdove in sirote.

Tov. Krušič protestira proti članku Čuden invalid v Narodnem dnevniku.

Sklene se poslati javen protest. Nato tov. Štefe zaključi anketo ob 14. uri.

Zdravljenje pri morju.

Podružnica Udruženja vojnih invalidov iz Kraljevice nas obvešča sledeče:

V svrhu lečenja vojnih žrtv je vzela podružnica Udruženja vojnih invalidov v zakup občinsko morskopolišče v Kraljevi. Kopelji same, to je brez oskrbe se morejo invalidi, vdove in sirote iz cele države posluževati brezplačno. Plačati je treba hrano in stanovanje. Pa tudi zato je preskrbela podružnica znižanje tako, da stane za člane udruženja vojnih invalidov celodnevna hrana le 30 Din. Zjutraj je kava ali čaj s pecivom, opoldne obed, juha, govedina ali pečenka s prikuho in kruhom, zvečer pa goljaš, pečenka ali zrezek z omako in kruhom. Pijača se plača posebej. Privatno stanovanje stane za osebo na dan 15 do 25 Din.

Ako pa se prijavi dovolj članov našega udruženja, bo podružnica uredila lastni dom s sobami po 4 postelje in bi se plačalo dnevno le 10 do 12 Din.

Vsi oni naši člani, katerim je potrebna morska kopel in solnčenje pa bi šli pod gori navedenimi pogoji v Kraljevico, naj to takoj javijo pisarni izvršnega odbora v Ljubljano.

Za sedaj nas prosi podružnica iz Kraljevice, da javimo imenoma one, ki bi prišli že do 10. junija, da preskrbi vse potrebno. Seveda pa se prijave sprejemajo celo seziho.

Po našem mnenju so gori navedeni pogoji v času seziho zelo primerni, zato priporočamo našim članom poset.

Beračenje.

Vedno bolj je opažati, da invalidi hodijo okrog in beračijo.

Današnja skrb za vojne žrtve je namreč res taka, da se človek v položaju, kakor je marsikateri tovariš, ne more vzdržati in mora poskusiti z beračenjem.

Toda naša zavest, da smo vendar kot žrtve domovine zaslužili pošteno življenje, ako si ga ne moremo sami s svojimi močmi nuditi, da nam pripomore država in ljudstvo, za katerega smo se borili, nam mora veleovati, da nočemo beračiti.

Veliko nas je, zato imejmo ponos, da se ne vdamo najžalostnejšemu sredstvu preživljanja, pač pa, da vsi skupaj izvajemo življenjsko pravo.

Beračenje vojnih žrtv mora izginiti. Bili so časi, ko nismo videli vojnega invalida drugje kot na cesti z lajno, zasmehovanega in obkoljenega od kopice razposajenih otrok.

Žalostne slike iz onih časov socialnega reda.

Tudi danes se nas pušča na taki stopnji.

Toda edino to je, da nas je dosti, da niso cni berači osamljeni, da si hočemo izvajati drugačno pravo v človeški družbi.

Iv. Vuk:

Trije prijatelji.

Niso dokončali šol, kakor so jim določili stariši, ko so jih poslali v latinske šole in plačevali za nje v dragem mestu hrano in stanovanje, obleko in čevlje, zvezke in knjige, šolnino in perilo, pa tudi cigarete in pivo, dasi zadnje nevedoma in nehote.

Enega, Tobija Fokebša je zmotila ženska in dasi se ni oženil, študiral le ni več, nego postal pisar pri odvetniku. Njegova mati, ki ga je hotela za gospoda, se ni mogla dolgo umiriti, dasi je oče, kmet Trioglovski, to kmalu pozabil, tem rajši, ker ga sin ni več ničesar stal, a vendar že jedel bel kruh.

Tomaž Jezik je imel to smolo, da njegov oče, šolar v Mačkovcih ni zmagoval stroškov, ki jih je zahtevalo šolanje. Zato je moral postati pisar pri sodniji.

Lazar Bombardon, »purgar« Zajčevski pa je hotel biti oficir, a oče je zahteval, naj bo trgovec. Zato je rajši postal pisar v zemljiški knjigi.

Dasi doma Trioglovčani, Mačkovčani in Zajčevčani, kakor veste, niso sklepali tesnih prijateljstev, so trije občani Trioglovski v daljnem (85 km) mestu bili vendar prav iskreni prijatelji.

Vi, ki boste iskali imena njih očetov v občini Trioglovi, jih seve ne najdete. To pa zato, ker jih nisem imenoval s pravim imenom, kakor so se podpisovali, nego s tistim, s katerim so se klicali. Ker pa še vsi, razen Bombardona,

žive, mi ni dovoljeno izdati tega, kar mi je prepovedano.

Bila je to prekrasna trojica, ki je v svojem mladostnem ognju naredila marsikatero neumnost, ki pa ni neumnost, nego le izliv prekipeljavajoče sile in smeha, kakoršnega sedaj — žal — iščeš zastoj!

Če bi vam pripovedoval, kaj so ti prijatelji vse počeli, bi ne bilo konca zgodbic in smeha. Pa ne bom. Omenim naj le med drugimi, kako so peli podoknico, policajem v pohujšanje, dekletom — učiteljicam v spodtikanje, vsem meščanom, ki so stanovali tam blizu pa nemir.

Kriv pa je bil tega policaj, tistega dela mesta, kjer je stal zavod, ker jih je po nedolžnem užalil.

Ob zavodu je bil lep drevored divjih, košatih kostanjev in na te kostanje, vsak na enega, so zlezli nek večer Tobija Fekleš, Lazar Bombardon in Tomaž Jezik.

Ko so se dobro vgnezdili in se zavarovali zoper iskajoče oči, so zapeli v prelepem tropu:

»Nocoj pa, oh, nocoj,
ko mesec svetil bo...
bo tod okrog, oh joj,
polipov' vse črno.«

Komaj so odpeli, že je primahal od grnjega konca drevoreda, policaj, držeč v levici pripasano sabljo, kakor oficir nožnico pri defiliranju — zakaj vsaka slovenska pesem ga je strašno razsrdila — in korakal po celem drevoredu,

skrbno se oziraje po predznih rušiteljih nočnega miru.

Ko je prišel na dolenji konec, pa je rekel Bombardon, ki je bil tenorist:

»Ena, dve, tri...«

In zaorila je v tiho noč mičnolepa:

»Naš maček je ljubco imov...
Miau, miau, miau...«

Povem vam, da je bil tisti »miau« tako pretresljivo otožen, da so se odprla nekatera okna zavoda in skozi okna so pokukale kodre glavičice z zaspanimi očkami, ne morda glavičice mačk, nego glavičice deklet, pravcati deklet učiteljic.

Policaj pa je sopihal po drevoredu in renčal.

»Verfluchte Bande...« — »Prokleta sodrga.«

Govoril je namreč nemško, ker je mestec tisti čas veljalo za »stramm deutsch« in so ga držali kot starodavno lastnino Nemcev, dasi ljudsko štetje leta 1900 ni naštel več pristnih Nemcev, kakor 105 duš z ženami in otroci vred. (Nemškutarjev niso šteli, ker so namreč zgubili svoj krstni list, rojstnega pa niso mogli najti).

Policaj se je vstopil tik pod oknom in dejal:

»Entschuldigen Fräuleins, wir werden die se Katren schon vertreiben. — »Oprostite gospodičine, mi bomo te mačke že pregnali.«

Fekleš pa je sezul škornje z golenicami — nosil je namreč rad take škornje, ker je, ka

Zato tovariši nočemo tega. Beračenje je poniževanje, posebno za nas vojne žrtve.

Mi hočemo stanu primerne oskrbe in zaščite. To naj bo princip vsakega, ki ga je napotila slučajno današnja beda s palico na cesto. — Nočemo, da bi se ta navada razpasla.

So pa tudi izkoriščevalci, ki pod imenom vojnih žrtev izvajajo denar in darove pri beračenju.

Tudi med vojnimi invalidi se dobe pohajkovači in celo delomržeži, ki jim hiba ravno prav pride, da lahko z beračenjem pohajkujejo.

Za vse te treba, da obračajo naše organi-

zacije več pozornosti in jih napotijo v primerne kraje. Najžalostnejše je, da imamo celo slučaje, da imajo nekateri celo oblstveno dovoljenje za beračenje. Celo iz Srbije je zadnji čas prišlo par vojnih invalidov s takimi priporočili.

Zato apeliramo tudi na bratske naše odbore, da se zavzamejo proti takemu postopanju.

Nočemo, da bi bili berači, ampak da dobi vsak svoje kar rabi. za pošteno preživljanje, — ako to sam s svojimi močmi ne zmore, mu je dolžna dati država. Za to se bo najenergičneje borilo udruženje.

Naše gibanje.

Člani podružnice v Kamniku. Podružnica v Kamniku opozarja vse svoje člane, da naj pridejo po nove članske knjižice, ki se izdajajo vsako nedeljo dopoldne. Oni, ki še niso prinesli slik naj to storijo nemudoma, ker jim drugače ne bo mogoče imeti novih članskih knjižic, stare pa bodo tudi prenehale veljati. Slikanje jim je mogoče za polovično ceno pri fotografu Aparniku, ker je tozadevno podružnica že izposlovala. — Pozivljajo se člani, da se vzdramijo iz spanja, da podružnica ne bo zaostajala za drugimi.

V juniju bo podružnica priredila gledališko predstavo v prid vojnim žrtvam. Zato opozarja članstvo, naj se udeleži prireditve in agitira za polni obisk od strani občinstva. S korajžo na delo!

Veseliće priredi dne 9. junija t. l. podružnica v Šmarju pri Sevnici. Sodeluje železničarska godba iz Zidanega mosta. V slučaju lepega vremena se vrši veselica na prostem, pri slabem vremenu pa v notranjih prostorih gostilne nasproti kolodvora. Začetek točno ob 15. uri popoldne.

Izredni občni zbor v Šoštanju. Dne 18. maja se je v navzočnosti delegata iz Ljubljane tov. Mlekuža vršil izredni občni zbor podružnice v Šoštanju. Predsednik tov. Poteko je po otvoritvi razložil delovanje. Tov. Mlekuž pa je razjasnil današnje stanje in delovanje predvsem za invalidski zakon. Obenem je pozval navzoče, da se močno organizirajo in točno vrše dolžnosti članstva in plačujejo redno članarino.

Nov odbor je sledeči: preds. Abram, podpr. Oštir, tajnik in blagajnik Plešnik, odbornika

Kugovnič in Skornšek. Namestniki Usar, Vošnjak in Goričnik.

Nadzorni odbor: Goričar, Poteko in Štrucelj; namestnika: Goršek in Čretnik. Delegat Abram.

Ljubljanska podružnica. Ker je bivši odbor odstopil, vodi začasno podružnico gerent. Za 25. t. m. je bil sklican izredni občni zbor, ki se pa ni vršil, zato ker ni bila nadpolovična večina članov navzočih. Tov. Štefe kot član izvršnega odbora je konstatiral po pravilih nesklepčnost in naznanil, da se občni zbor preloži in se bo vršil ob vsaki udeležbi najkasneje v 15 dneh.

S tem pa niso bili zadovoljni gotovi člani Meznaričeve opozicije, ki so hoteli na vsak način stresti še takoj tisti dan vso svojo jezo na izvršni odbor, ki jim je že večkrat prekrizal račune.

Kar niso že na izvršni skupščini zmogli, so mislili poskušati pri nedeljskem občnem zboru podružnice in bodo seveda še poskusili, ko se bo ista faktično vršila. Toda izvršni odbor bo tudi to pot imel z lahkoto priliko pokazati izbiro med delavci.

Mirno gre preko tega.

Ker ni bilo občnega zbora, je tov. Meznarič kar na svojo roko s pomočjo tov. Ušana vodil neko razlaganje, kako sta si v oblakih zamislila organizacijo in jo mislita izvesti. Citirala sta tudi govornike, da bi jima odgovarjali, ko pa se ni nobeden oglašil, sta morala dati duška svojemu repenčenju kje drugje. Gotovo so bili invalidi brez odzivov prepričani o njunih zaslugah.

V nedeljo dne 1. junija t. l. se vrši izredni občni zbor podružnice v Ljubljani ob 8. uri pri Zlatorogu.

Kongres.

Invalidski kongres dne 15. junija in naslednje dni se vrši v Ljubljani s sledečim dnevnim redom:

1. Otvoritev in konstituiranje.
2. Izvestje upravnega središnjega odbora.
3. Izvestje nadzornega odbora.
4. Izvestje o stanju blagajne.
5. Razrešitev stare uprave.
6. Budžet središnj. odbora za 1924 in 1925.

kor je trdil, porabil manj blaga za hlače — nastavil golenice na usta in zaklical:

»Dazu sind sie viel zu dumm.« — »Zato ste prebedasti.«

Policaј se je zasukal na peti, kakor klopoteč v vinogradih, ko nenadoma buši od nasprotne strani veter v njegovo metlo. Zdirjal je h gornjemu koncu drevoreda. Zdelo se mu je namreč, da je prišel glas od tam.

Trije prijatelji na kostanjih pa so zapeli:

»Luna sije,
kladvo bije
trudne pozne ure že...«

Policaј je tekal po drevoredu in se potil. A teh vrazjih pevcev ni bilo videti in ni bilo. To ga je spravilo v strahovito jezo. Zažvižgal je na piščalko s takim gnjevom, da so stanovalci poskakali s postelj in pritekli k oknu, misleč, da je skočil na kolodvoru vlak s tira in zavozil v njihov drevored, dasi je bil eden kolodvor oddaljen dobre četrt ure, drugi pa še dalje. Naenkrat so se odzvale druge piščali in od vseh strani so prihajali policaji, tako, da jih je bil drevored poln.

Zopet je Fekleš nastavil golenico škornja na usta:

»Habe die Ehre, meine Herren!« — »Čast mi je, gospoda.«

Zamrgolelo je, kakor na mravljišču, če dregneš s palco vanj. Tekali so gor in dol, pogledali za vsako deblo.

Bombardon se je oprezno ozrl po drevoredu in ko je videl, da so se policaji razvrstili na obeh koncih, da bi tako prodirali proti sredini, je dejal:

»Opresni moramo biti!«

Jezik pa je rekel:

»Zavriskajmo, potem pa molčimo.«

Bombardon je tiho štel:

»Ena, dve, tri...«

Na »tri« so zavriskali vsi trije naenkrat, da se je vzbudilo vse, kar je stanovalo v tistem delu. Odpirala so se okna in razjarjeni glasovi so klicali v noč:

»Ruhe...« — »Mir.«

»Kdo je, ki ne da miru?!«

In ako bi vi videli policaje. Šli so, kakor v veliki Napoleonovi vojski »kürasirji«, s potegnjenimi sabljami, urnih korakov, srepnih oči, proti sredini drevoreda. Ko so trčili skupaj, so prižgali svetilke, da vidijo, če so koga zmečkali in ujeli. Ali strah in čudo. Nikogar ni bilo.

Tedaj se jih polasti strah in ne meneč se za hudovanje stanovalcev, ki so klicali policijo, so pobegnili urnih krač vsak na svoj prostor.

Stotine podobnih dogodbic bi mogel navesti.

Vendar ne. Postalo bi vseeno predolgočasno. Pač pa vam povem dogodek, slavni dogodek, ki je bil krona vseh dogodkov treh prijateljev in radi katerega sem si vzel nalogo, napisati vam o teh prijateljih — Trioglovčanih.

(Dalje prih.)

7. Predlog II. plenarne seje o spremembi pravil.

8. Program in taktika za bodoče leto.

9. Volitev novega središnjega odbora.

10. Vprašanja in predlogi.

Po čl. 15 pravil (splitske izpremembe) ima vsak izvršni odbor pravico do 4 delegatov, vsak izvršni teritorij pa po 10 delegatov. Po čl. 16 pravil morajo biti delegati za kongres in njihovi namestniki izvoljeni na občnih zborih dotičnih odborov. Vsak delegat mora imeti pooblastilo izvršnega odbora z naznačenjem katera skupščina redna, ali izredna ga je izvolila.

Ker dobiva središnji odbor predloge za izmenjavo delegatov protivna pravilom, naj izvršni odbori pazijo, da morejo mesto delegatov priti samo oni namestniki, ki so zato izvoljeni. Vsako drugo postopanje ne bo priznано.

Po drugem odstavku čl. 21 pravil morajo biti vsa vprašanja in predlogi članov stavljeni središnjemu odboru najmanj 10 dni pred kongresom preko pristojnih odborov. Istotako morajo biti stavljeni predlogi posameznih odborov, ki morajo biti tudi pretresani na seji dotičnega odbora in izglasovani z nadpolovično večino odbornikov in overjeni s prepisom dotičnega zapisnika. — Središnji odbor.

Naši grobovi.

Golnik. Dne 22. maja t. l. je v tukajšnjem invalid. zdravilišču preminil invalid Ivan Jeras. Ni mu bilo še niti 26 let pa je moral leči, da se uvrsti njegov prerani grob v ono nepregledno in še dolgo neskljeno vrsto grobov, kamor polaga svetovna vojna še vedno svoje žrtve. Že tekom svoje težke bolezni je dovršil modroslovne študije ter se kljub napredujoči bolezni skrbno pripravljal na svoj poklic. Bil je vnet in agilen član invalid. organizacije ter do konca dni kljub bolezni pazno zasledoval njeno gibanje. Odločno je zavračal naziranje, da so iz invalidnosti izhajajoče pravice le neka milost, katero nam deli človeška družba potem, ko nas je žrtvovala zmagi njenega družabnega reda. Invalid, ki je kot on krvavel po raznih bojiščih in si tam pridobil invalidnost, ne more prejemati le milosti. Koder je bilo treba, je nastopil v obrambo naših zahtev ter se ni ustrašil nikakih ovir. Posameznim invalidom je pomagal uveljavljati njih pravice in jim sestavljal številne prošnje. Povsod in vsakomur je rad priskočil na pomoč, če je le mogel. Zato ga bomo ohranili invalidi na Golniku v hvaležnem spominu. Tebi pa, tovariš bodi zemlja ob vznožju gorenjskih planin lahka!

Umrli je na posledicah vojne hibe tov. Štefan Kavčič iz Železnikov, član podružnice v Selcah nad Škofjo loko. Star je bil šele 34 let. Kljub svoji težki poškodbi na glavi se je pošteno preživljal kot usnjarski pomočnik. Zapušča ženo in 2 leti staro nepreskrbljeno hčerko. Pogreb je bil v nedeljo 11. maja t. l. N. v m. p.

Uboj invalida. V petek dne 16. maja t. l. je kruta roka odvzela življenje vojnemu invalidu Ivanu Perzu iz Orehovega pri Sevnici. Ubil ga je neki zidarski mojster iz okoliša Blance. Bil je še tisto noč aretiran in oddan sodišču v Sevnici. Umrjeni zapušča vdovo in 6 otrok, od katerih ima najstarejši 12 let, najmlajši pa 6 mesecev. Prizadeti družini naše najglobokejše sožalje. Upamo, da bo kruteža zadela zaslužena kazen.

Razno.

Vlom v naš konzulat v Celovcu. V Celovcu so »Heimatsdienstlerji« oplenili že dvakrat pisarno našega konzulata. Do danes pa še krivci niso kaznovani. Predsednik pokrajinske vlade v Celovcu je Schumi, ki je ob enem tudi predsednik Heimatsdiensta. Uvedel je sicer preiskavo, ki pa n idalavo, ki pa ni dala nobenega rezultata. Tudi proti slovenski šoli je nastopil »Heimatsdienst« ter grozi starišem s požiuom in umorom, če bodo pošiljali že nadalje otroke v slovensko šolo.

Rumunija je koncentrirala svojo armado na ruski meji v Besarabiji. Rumunska vlada se boji vpada ruske armade v Besarabijo.

Vladivostok je v nevarnosti vsled velikega gozdnega požara, ki divja v zapadno-sibirskih gozdovih. Požar se širi s strahovito naglico v smeri proti gozdovom okoli Vladivostoka, ki so že tudi začeli goreti.

Velikanski roji kobilic v Rusiji. Iz Odese poročajo, da so se pojavili v vsej okolici velikanski roji kobilic. Mnogo te nesreče je tako ogromna, da pokrivajo zemljo več pesti na debelo. Na nekaterih železniških tirih so morali ustaviti vlak, da so progo očistili kobilic. Še le petem je mogel vlak voziti dalje.

Življenje in bogastvo zemeljske notranjosti. Plešemo po tenki skorji zemlje, veseli in brezskrbni, čeprav je pod našimi nogami zopet veličastno življenje, o katerem imamo doslej le nejasne pojme. Ali je v zemeljskem osrčju ogromen žar, ali so tam vse snovi v obliki žareče lave?

Nimamo še izkušenj; kajti kaj bi pomenilo, če bi prodrli v globino makar nekoliko kilometrov, ko se računa, da je zemeljsko središče oddaljeno od površine več ko 6000 kilometrov! Celo najvišji zemeljski vrh (Mont Everest, 8-8 km) bi morali 714krat nastavit, da bi prišli v zemeljsko osrčje. Toda ni izključeno, da se človeku posreči prodreti tudi tja, čeprav bomo resnico izsledili mnogo prej, saj človeškemu duhu ne ostane nič zakrito, duh prodira i tja, kamor oko ne vidi, kamor roka ne doseže.

Znali smo stehati zemljo; danes poznamo že zelo točno težo zemlje ko celote — tehta samo 55,987.084 trilijonov kilogramov — in ugotovimo seveda lahko tudi težo gora na površju, ki je manjša nego razmerna teža celote; to bi bil dokaz, da je zemeljska notranjost sestavljena iz najtežjih kovin, kar jih poznamo, torej iz železa, nikla, srebra, medi, platine in predvsem zlata. Po tem bi bila naša zemlja ogromna kovinasta krogla, ki jo obdaja na površju luknjičava, lažja skalnata plast, v katero prodirajo od spodaj kovinasti izlivi.

Po vestni analizi skalovja in rudnin iz najrazličnejših delov sveta razvršča ameriški učenjak dr. Washington zemljo v trdno skorjo, se stoječo iz vode in lažjih rudnin, potem v prehodno plast od površne lupine do kovin, potem v plast nikla in železa in potem stopnjema do svinca, srebra, medi, zlata, platine, iridija itd. V zemeljskem osrčju bi torej bile najdragocenejše kovine.

Površna zemeljska skorja sestoji po analizi drja Washingtona (Journal of the Franklin Institut iz 95% vulkanskih rudnin, v katerih je največ silikatov (kremena, živca, pepelika in sode). Ker so vulkanske rudnine v raznih dobah prhnele in se kemično razkrajale, je nastalo zanimivo izostatično gibanje. Tudi tozadevno trdna zemeljska skorja je v neprestanem gibanju, tako da je imel starodavni grški učenjak Heraklit prav, ko je rekel, da vse valovi i v življenju nežive prirode i v človeškem življenju.

Razpadle in kemično razkrojene dele rudnin splakuje dež in reke z višjih krajev v doline in v morske globine, kjer padajo na dno. Odnajanje z visokih krajev in nanašanje v globinah povzroča zopet kemične izpremembe v rudninah in daje zlasti priložnost izostatičnim silam, da izravnavajo porušeno ravnotežje; zato vstajajo podzemeljski toki žareče snovi, ki silijo iz morskih globin in globokih dolov gori h gorskim grebenom. Kjer so višinska nasprotja ostra, je ta tok silnejši in tu pa tam prodira celo na površje, spremljan po potresu in izlivom žareče lave. To je nekako jedro nove teorije, ki jo zastopa angleški učenjak E. A. Tandy.

Zanimanje Japoncev za razmere v naši državi. Naše poslaništvo v Rimu je sporočilo ministrstvu zunanjih zadev, da namerava japonski poslanik v Rimu v kratkem obiskati našo državo in obhoditi vse trgovske in industrijske zbornice, kjer se bo informiral o gospodarskih razmerah naše kraljevine.

Ni vedel, da je konec vojne. Neki Wiky iz Elsas se je pred par dnevi vrnil v svoje rojstno mesto Häisingen. Jako se je čudil, ko je slišal, da je vojna končana. Pred osmimi leti je bil asentiran za nemško vojsko. Na ruski fronti je bil ujet in odpeljan v Sibirijo, kjer je, daleč od ljudi in ne da bi vedel, da je vojna končana, služil svoj kruh. V oktobru 1922. leta se je napotil proti ruski meji, kjer so ga Poljaki zaprli. Ko je bil po nekaj mesecih iz zapora izpuščen, je nadaljeval pot proti »ruski meji«, kjer so ga pa zopet Nemci aretirali. Kmalu so ga izpustili in poslali v njegov rojstni kraj, kjer se je na svoje oči prepričal, da je res konec vojne.

Iznajdba umetnega mesa. Na Češkem a tudi drugod je vzbudila veliko senzacijo vest, ki so jo potrdili tudi resni znanstveniki, da je Čeh Franta Spjevak iznašel umetno meso. V Pragi se je že osnovala akcijska družba za produkcijo

umetnega mesa; patent je prijavljen v vseh državah. Umetno meso se bo izdelovalo iz pšenice, ječmena in rži. Ima vse lastnosti živega mesa in se lahko pripravlja na isti način kot pravo meso (peče, kuha, praži itd.), pa mu je tudi po okusu popolnoma podobno. Značilno je, da bo za 60 odstotkov cenejše. Novo »meso« bo dobilo ime »Masson« in bo po mnenju strokovnjakov lažje prebavljivo kot pravo meso, zato ga bodo tudi lahko uživali bolniki. Dalo se bo sijajno konzervirati. Spjevak je 20 let delal na tem izumu.

Grof Urh in ribji tat. Grof Urh Celjski, ki je bil v svoji okolici močno priljubljen, je imel navado, da je večkrat sedel pred grajskimi vrati in si je ogledoval prihajajoč in odhajajoče ljudi. Nekoč je iz gradu prišel mož, ki je bil ravno tam ukradel ribo in jo je nesel sedaj pod suknjem. Omeniti je treba, da so v tem času nosili izredno kratke suknjiče in je riba izpod suknjiča močela ven. Grof je ribo opazil in poklical moža nazaj rekoč: »Slišite, če mislite prihodnjič še kdaj ukrasti ribo, tedaj vzemite kak daljši suknjič ali pa se zadovoljite z manjšo ribo!« ter je prestrašenega moža mirno odpustil.

TEŽKO VPRAŠANJE.

Prijatelj Janez se pogovarja s Petrom.

Janez: »Kaj praviš, Peter, ali so na mescu ljudje?«

Peter: »I seveda so!«

Nato misli Janez dolgo in mučno in nato reče:

»Oh, kakšen dren mora biti na luni tedaj, ko je zadnji krajec.«

Poslano.

Tov. Brezniku v odgovor.

Na njegov ostuden napad v Vojnem invalidu št. 9 izjavljam samo toliko, da smatram podlosti v dotičnem članku samo za krik in vik obupanega v puščavi. Iz same nerazsodnosti ometuje človeka z blatom. Napada me radi politike, v kateri je igral sam tako klaverno vlogo. S politiko je hotel sam sebe okoristiti, in to je ravno žalostno. Njegove besede so bile samo velik šunder, na katerega se nihče ne bo oziral in jih vzal za resne. Preveč poznajo mene in moj vsikdar dober namen za dobrobit vojnih žrtev. Breznik ni niti član Udruženja več, gotovo pa ni bil izključen radi agilnosti in zaslug. Nočem priti več do tega, da bi se spuščal z njim v polemiko in izjavljam, da ne bom na njegove dopise sploh več reagiral, tudi ako bi bili še bolj ostudni in neresnični, kakor je bil omenjeni članek.

S tem upam, da sem mu povedal vse.

Franc Kopina 80% voj. inv. in trafikant v Mariboru.

Uredništvo ne prevzame nikake odgovornosti in samo želi, da bi se ta in vse druge osebe ne gonje enkrat za vselej končale.

Poslano.

Kaj govori Breznik?

Konrad Breznik, bivši član invalidske organizacije v Mariboru se razburja v Vojnem invalidu št. 9 nad tov. Kopina radi njegovega članka v št. 8. Dovolite mi cenj. tovariši, da v tej zadevi kot bivši blagajnik pojasnim oziroma popravim, kar je pisec Breznik popolnoma pozabil.

Na prvi pogled Breznikovega članka opazim same pridevke in psovke, ki blatijo brez utemeljitve tov. Kopino. Zelo nedostojno. Bivše zaslužene funkcijonarje, ki so neumorno delali za blagor vojnih žrtev in ne — za lastni žep, se blati in psuje.

Samo govoričenje pisca o politiki in o radikalni stranki ter volilnem boju vzbudi v človeku prepričanje, da to tangira ravno najbolj pisca samega, kajti že razni shodi, ankete in občni zbori so dali te afere ad akta, samo pisec še ne. Zakaj? Ker noče s pravo barvo na dan. Naj pa to meni dopusti: On — pisec je bil ravno tisti, ki je bil pred volitvami v denarni stiski, ker ni imel nobenega primernega zasluzka. Pri njemu je »primeren« zaslužek mesečno 30.000 kron, zato je šel loviti — duše. On je pak tiral na vse pretege z najrazličnejšimi strankami, toda samo s takimi, pri katerih je pričakoval — zaslužek. Zato je pri večkratnih odborovih sejah prigovarjal in rotil odbornike, naj gredo z radikali. Njegovo politično srce se je

začelo ohlajevati tedaj, ko je zaznal, da s strankarstvom ne bo nič, ker bi to pomenilo za invalide smrt. Naenkrat pa kako hud nasprotnik poprej tako živahno zastopane stranke je postal, ko mu baje ni hotela več dajati za šamparniziranje po barih potrebnega denarja. Gosp. Breznik: ali je to res, ali ne?

Sedaj pa razmotrivajoč politiko tov. Kopine in Breznika moram reči: Tov. Kopina je bil vedno dostojen. Branil se je z vsemi štirimi, da bi vstopil v politični boj, in je delal samo za organizacijo in invalide. Zato je nekoč gosp. Breznik razkačen napram meni rekel: »Kopina je butelj, on politike ne razume!« Tedaj, ko se je tov. Kopini povedalo, da je kandidatna lista že v tisku v Ljubljani in da je označen kot »trafikant in predsednik Udruženja vojnih invalidov, podružnice Maribor« je on odločno zahteval, da se pridevek »predednik U. v. i. podr. v Mariboru« na vsak način črta. Kandidatna lista je pa bila v tisku brez vednosti tov. Kopine in se ni dalo ničesar več popraviti. To ve sam g. Breznik dobro zato je njegov napad na kremenit značaj tov. Kopine zavraten.

Breznik je radi premalo prejetih denarjev odpovedal radikalno kandidacijo, potem pa je potom letakov pričel blatiti tov. Kopina. Isti je ostal na listi *le vsled tega*, ker je podružnica v Mariboru dobila nakazilo glasom *uradnega* dekreta od pokrajinskega namestnika g. Hribarja brezobrestno posojilo v znesku 300.000 kron v prid invalidom v Mariboru. Seveda to posojilo bi se, kakor se je govorilo pod roko dajalo invalidom, kar nikakor ne moremo zanikati.

Vprašam z ozirom na doslej povedano? Ali je bila politika tov. Kopine tista nesreča, ki je tako silno otežkočila veselico v letu 1924, da je imela skoraj deficit? Vprašam prav skromno, zakaj ni bilo tega pri tomboli v letu 1923 — po volitvah —, ki je donesla ca. 60.000 kron čistega dobička, ker ravno g. Breznik ni hotel pri tomboli sodelovati, temveč je uravnaval samo neke žeblice na Glavnem trgu.

Smešno »On« (»Jaz«) sem tisti, ki sem finančijelno podprl organizacijo: ko je odbor spal. Dobil je sive lase že takrat, ko je šlo za odločitev, ali naj bi se poslalo voditelju plesa veselice leta 1923 deputacijo v fraku ali samo v gamašah. Vsekakor je bil torej že zaradi tega zaslužen mož. Vse druge točke pa je napravila odborova seja, kar Brezniku ni bilo nikdar po volji, ako je moral po nalogu odbora delati in polagati račune.

Preskrba dvorane za veselico in potrebni premog so pač tako malenkostne stvari, da jih nočem posebno dolgo razmotrivati, pripomnim samo, da oni »Jaz« ni bil g. Breznik, ki je to storil, temveč sem šel po odborovem nalogu podpisani z nekim tovarišem h Götzu in preskrbel dvorano. O Brezniku pa ni bilo tedaj ne duha, ne sluha, ker je bil slučajno menda takrat uslužben na Bledu. Svojo skromno zaslugo pa rad odstopim g. Brezniku.

Kar se tiče pa tov. Justina, moram reči popolnoma objektivno: Tov. Justin je bil in je vedno, vkljub vsemu blatenju vsaki vojni žrtvi rade — volje v vseh zadevah na razpolago. Zato pa prihajajo k njemu še danes vojne žrtve, ki ga naprošajo za različne prošnje in druge slične zadeve, in on vedno rad ugodí. Popolnoma neumestno se mi vidi, da se pisec brez podlage zaletava v moža, ki hoče imeti vedno le samo pravico.

Konečno pa pripomnim, da je podpore delil celokupni odbor, in ne samo tov. Kopina ali Justin.

Konec.

V Mariboru, dne 26. V. 1924.

Anton Golež.

Za vsebino uredništvo ne odgovarja. Kakor že rečeno za tako prerekanje nimamo v prihodnje več mesta naj si bo od ene ali druge strani.

ZA TISKOVNI SKLAD SO DAROVALI:

Pivec Franc, Marija Snežna	Din 3.—
Neimenovani	Din 2.—
Pivec Franc, Marija Snežna	Din 3.—
Preša Franc, Invalidski dom Ljubljana	Din 3.—
Žagar Martin, Golnik pri Trzinu	Din 5.—

Skupaj Din 16.—

Odgovorni urednik: Franc Belinc.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin, Ljubljana.